

Аллоҳ таоло Марям сурасининг 59-оятида шундай дейди:

وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ

«Сўнг уларнинг ортидан намозни зое қиладиган ва шаҳватларга бериладиган кимсалар ўринbosар бўладилар. Энди (ўринbosарлар) албатта ёмонликка (яъни ёмон жазога) йўлиқур».

وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
(и то и то).

Иbn Умар розияллоҳу анҳумо ривоят қилган муттафақун алайҳ ҳадисда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: «Одамлар билан улар то Аллоҳдан бошқа ибодат қилишга ҳақли илоҳ йўқ ва Муҳаммад соллаллоҳу алайҳи ва саллам Аллоҳнинг элчиси деб гувоҳлик бермагунларича ва намозни барпо қилиб, закотни ўтамагунларича урушишга буорилдим. Агар улар бу амалларни бажарсалар мендан ўзларининг жонларию молларини сақлашибди. Лекин ислом ҳақлари (қасос ва ҳадлар) бундан мустасно. (Бизга зоҳир бўлмаган, куфр, нифоқ каби амалларида) ҳисоб-китоблари Аллоҳга ҳавола», дедилар.

وَإِذَا نَبَّأُهُمْ بِالنَّبَأِ مُؤْمِنٰتٍ لَّهُمْ يَقُولُونَ إِنْ هُوَ إِلَّا خَيْرٌ وَّنَعْدُنَّهُمْ بِمَا فَعَلُوا وَمَا هُمْ بِظَاهِرٍ عَنْ أَنْفُسِهِمْ بِشَيْءٍ
(и то и то).

Имом Муслим ривоят қилган ҳадисда Жобир розияллоҳу анху: Мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг: «Албатта киши билан куфр ва ширкнинг ўртасида намозни тарк қилиш туради» деганларини эшийтдим, дейди.

Имом Термизий Бурайда розияллоҳу анхудан ривоят қилган ҳадисда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам: «Биз билан улар (кофирлар) ўртасини ажратиб турувчи аҳд-паймон намоздир. Ким намозни тарк қилса, шубҳасиз кофир бўлибди», дедилар.

Тобеинлардан бўлган Абдуллоҳ ибн Шақиқ раҳимаҳуллоҳ: Мұҳаммад соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг асҳоблари намоздан бошқа бирон амални тарк қилишни куфр деб кўрмас эдилар, дейди.

Шарҳ:

Динимизда намознинг ўрни улуғ бўлиб, Аллоҳ таоло ва Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам уни тарк қилишдан ёки бепарво бўлишдан қаттиқ огоҳлантирган. Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи ва саллам: «Биз билан улар (кофирлар) ўртасини ажратиб турувчи аҳд-паймон намоздир. Ким намозни тарк қилса, шубҳасиз кофир бўлибди»,

деганлар. Яъни, мусулмонлар Росулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламга намозни тарк қиласликка байъат – аҳду паймон берганлар, бу эса Аллоҳга берилган аҳд ҳисобланади. Демак, намоз мусулмонлар билан кофирларнинг ўртасини давомий суратда ажратиб турадиган амалга айланди.

Уламоларимиз намознинг фарзлигини инкор қилиб тарк қилган одам диндан чиқади, дейдилар. Баъзи уламолар эса, ҳатто, намозни тарк қилувчи, агарчи намознинг фарзлигига иқрор бўлса ҳам, кофир бўлади, деганлар.

Бугунги дарсдан олинадиган фойдалар:

1. Намозни тарк қилган одамга қаттиқ ваъийдлар бор.
2. Намозни тарк қилиш куфрdir.